

Sygn. akt I C 1037/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulaska

Protokolant : Łucja Łukińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 roku,

w S.

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **A. A. z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda M. P. kwotę 5 552 (pięciu tysięcy pięciuset pięćdziesięciu dwóch) złotych i 50 (pięćdziesięciu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 5 224 (pięciu tysięcy dwustu dwudziestu czterech) złotych i 50 (pięćdziesięciu) groszy od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 307 (trzystu siedmiu) złotych i 50 (pięćdziesięciu) groszy od dnia 25 października 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda M. P. kwotę 3 000 (trzech tysięcy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego A. A. z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 284 (dwustu osiemdziesięciu czterech) złotych i 68 (sześćdziesięciu ośmiu) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anna Dulaska

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2016 roku M. P. wystąpił przeciwko pozwanemu z żądaniem zapłaty na swoją rzecz kwoty 5.552 złotych wraz ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od kwoty 5.224,50 złotych od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 307,50 złotych od dnia 25 października 2016 roku do dnia zapłaty. Powód zażądał również zwrotu kosztów postępowania sądowego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania M. P. wskazał, iż w dacie 30 grudnia 2015 roku w P. doszło do zdarzenia w wyniku, którego należący do niego pojazd marki R. o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Sprawcą zdarzenia był P. W., który legitymował się umową ubezpieczenia OC z pozwanym ubezpieczycielem.

Powód wskazał, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 2.265,52 złotych. W pozostałym zakresie pozwany ubezpieczyciel zakwestionował wysokość zgłoszonej szkody potwierdzonej w treści kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego. Dodatkowo strona powodowa wskazała, iż w związku z koniecznością sporządzenia prywatnej kalkulacji poniosła koszty w łącznej kwocie 307,50 złotych, o której zwrot od strony pozwanej wnosi.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a nadto o zasądzenie od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W treści uzasadnienia swojego stanowiska procesowego pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę spowodowaną opisanym w pozwie zdarzeniem, wskazał jednak, że wypłacona dotychczas kwota jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wystąpienia szkody. Podkreślił również, że przedłożony prywatny kosztorys załączony do pozwu jest wadliwy i nie może stanowić rzetelnego źródła informacji o wysokości kosztów naprawy pojazdu, a nadto zakwestionował zasadność wniosku o zwrot kosztów sporządzenia prywatnej opinii przez rzeczoznawcę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2015 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku, której uszkodzeniu uległ należący do powoda M. P. samochód marki R. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia P. W. legitymował się obowiązującą w tym dniu umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym.

M. P. dokonał zgłoszenia szkody komunikacyjnej ubezpieczycielowi, który po dokonaniu oceny technicznej uszkodzonego pojazdu sporządził kalkulację kosztów jego naprawy. Na tej podstawie ustalił koszt usunięcia uszkodzeń na kwotę 2.265,52 złotych i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania.

okoliczności niesporne, a nadto dowód :

dowód rejestracyjny k. 9

dokumentacja k. 14-22

protokół szkody k. 42

protokół pomiaru k. 45

historia pojazdu k.46

kalkulacja naprawy – k. 47-45

akta szkody k. 53

Powód nie zgadzając się z przedstawionym przez ubezpieczyciela wyliczeniem wartości napraw pojazdu we wrześniu 2016 roku zlecił sporządzenie kosztorysu rzeczoznawcy samochodowemu, który określił koszt naprawy na kwotę 7.510,02 złotych brutto. Koszt przeprowadzenia kalkulacji naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego wyniósł 307,50 złotych.

M. P. skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, zaś ubezpieczyciel poinformował, że w dalszym ciągu brak jest podstaw do zmiany uprzednio wyrażonego stanowiska.

okoliczności niesporne, a nadto dowód :

kosztorys k. 10-12

faktura k. 13

dokumentacja k. 14-22

Koszt naprawy pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) wykonanej w okresie powstania szkody w niezależnym warsztacie blacharsko-lakierniczym, działającym na terenie województwa (...), oferującym usługi na odpowiednio wysokim poziomie, przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiłby brutto 7.155,76 złotych.

Do wyliczenia kosztu naprawy pojazdu powoda przyjęto stawki za prace naprawcze o średniej wartości stosowane w okresie zaistnienia zdarzenia na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego (miejscowość P.) w niezależnych, właściwie wyposażonych warsztatach blacharsko-lakierniczych, oferujących usługi na odpowiednio wysokim poziomie, tj. w wysokości netto 124,60 zł netto/rbg za prace blacharskie oraz mechaniczne oraz 132,30 zł netto/rbg za roboty lakiernicze określone na podstawie danych publikowanych na ogólnodostępnej stronie internetowej (...) Oddziału Stowarzyszenia (...).

Dotychczas wykonana przez powoda naprawa nie przywróciła stanu pojazdu istniejącego przed zdarzeniem, ponieważ miała jedynie charakter doraźny, umożliwiając ograniczone korzystanie z funkcji samochodu.

Aby doprowadzić pojazd do stanu istniejącego przed szkodą niezbędne byłoby wykonanie naprawy, której koszty wynosiłyby brutto 6.895,22 złotych.

Różnica między pełnymi kosztami naprawy pojazdu a wartością naprawy niezbędnej do przywrócenia pojazdowi stanu pierwotnego, wynika przede wszystkim z poczynionych już częściowych przez powoda prac naprawczych, obejmujących prace związane z pomiarem geometrii zawieszenia kół przednich oraz sprawdzenia opony przedniej lewej.

Naprawa doraźna jest w stanie przywrócić pojazd do stanu umożliwiającego jego dalsze użytkowanie, jednak eksploatacja pojazdu obciążona jest wtedy ograniczonym korzystaniem z pełnych funkcji samochodu. Naprawa doraźna obejmuje wykonanie czynności niepełnych, wynikających z potrzeby danej chwili i zgodnych z wolą zainteresowanego, zaś okres jej trwania może być nieokreślony.

dowód:

zeznania powoda k. 63

opinia biegłego sądowego k. 83-111

uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 128-132

ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 170

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 822 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Oceny prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia należało przy tym dokonywać przy

uwzględnieniu art. 436 § 2 k.c., który przewiduje, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych i art. 415 k.c., stosownie do którego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostawało, że pozwany zawarł z będącym sprawcą kolizji z dnia 30 grudnia 2015 roku umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej oraz że wskazana umowa obowiązywała w dacie powstania szkody w pojeździe poszkodowanego. Pozwany nie kwestionował również okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia pojazdu powoda, co kreowało jego odpowiedzialność gwarancyjną wobec powoda za majątkowe skutki zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem w oparciu o łączącą go ze sprawcą zdarzenia umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast wysokości szkody powstałej w wyniku przedmiotowego zdarzenia i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do wysokości koniecznych kosztów naprawy pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) należącego do powoda. W szczególności strony, powołując się na wykonane na ich zlecenie kalkulacje kosztów naprawy, prezentowały odmienne twierdzenia, co do kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powoda. Wyceny te nie mogły być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez sąd ustaleń faktycznych z uwagi na fakt, iż twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa w pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Konstrukcja tego uregulowania wskazuje, iż dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Z uwagi na powyższe ustalając zakres uszkodzeń powstałych w samochodzie powoda oraz koszty ich usunięcia sąd brał pod uwagę przede wszystkim treść pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego R. S..

Wnioski sformułowane przez tego biegłego były w ocenie Sądu wyczerpujące i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wreszcie zaś opinia biegłego była sformułowana w sposób precyzyjny, a konkluzje w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania oraz pozostałym materiałem dowodowym będącym przedmiotem oceny sądu w tym postępowaniu. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą.

Biegły sądowy w swojej opinii dokonał wyliczenia kosztów naprawy pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) wykonanej w okresie powstania szkody w niezależnym warsztacie blacharsko-lakierniczym, działającym na terenie województwa (...), oferującym usługi na odpowiednio wysokim poziomie, przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz średnich stawek prac naprawczych wynosiły brutto 7.155,76 zł.

Strona pozwana wniosła zarzuty do opinii biegłego. Biegły sądowy sporządził opinie uzupełniające i wyjaśnił, że do wyliczenia kosztu naprawy pojazdu powoda przyjął stawki za prace naprawcze o średniej wartości stosowane w okresie zaistnienia zdarzenia na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego tj. w P., w niezależnych i właściwie wyposażonych warsztatach blacharsko-lakierniczych, oferujących usługi na odpowiednio wysokim poziomie, tj. w wysokości netto 124,60 zł netto/rbg za prace blacharskie oraz mechaniczne oraz 132,30 zł netto/rbg za roboty

lakiernicze określone na podstawie danych publikowanych na ogólnodostępnej stronie internetowej (...) Oddziału Stowarzyszenia (...).

Biegły wyjaśnił również, że wykonana dotychczas przez powoda naprawa nie przywróciła stanu pojazdu istniejącego przed zdarzeniem, ponieważ miała jedynie charakter doraźny, umożliwiający ograniczone korzystanie z funkcji samochodu. Wskazał, że aby doprowadzić pojazd do stanu istniejącego przed szkodą niezbędne byłoby wykonanie naprawy, której koszty wynosiłyby brutto 6.895,22 zł. R. S. wskazał, że różnica między pełnymi kosztami naprawy pojazdu a wartością naprawy niezbędnej do przywrócenia pojazdowi stanu pierwotnego, wynika przede wszystkim z poczynionych już częściowych przez powoda prac naprawczych, obejmujących prace związane z pomiarem geometrii zawieszenia kół przednich oraz sprawdzenia opony przedniej lewej. Podkreślił, że naprawa doraźna jest w stanie przywrócić pojazd do stanu umożliwiającego jego dalsze użytkowanie, jednak eksploatacja pojazdu obciążona jest wtedy ograniczonym korzystaniem z pełnych funkcji samochodu. Naprawa doraźna obejmuje wykonanie czynności niepełnych, wynikających z potrzeby danej chwili i zgodnych z wolą zainteresowanego, zaś okres jej trwania może być nieokreślony.

Sąd wyjaśnienia biegłego sądowego uznał za w pełni przekonujące. Argumentacja jest w pełni przekonująca, konsekwentna i logiczna, stąd sąd zaaprobował ją w całej rozciągłości. Biegły jest osobą posiadającą wieloletnie doświadczenie zawodowe i brak jest podstaw do kwestionowania jego obserwacji i wniosków w powołanym zakresie. Reasumując sąd uznał, że biegły sądowy w sposób jasny i rzetelny odparł wszystkie wywiedzione przez stronę pozwaną zarzuty.

W tej sytuacji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na dokonanie ustalenia, iż koszt naprawy pojazdu powoda w następstwie kolizji z dnia 30 grudnia 2015 roku wyniósłby 7.155,76 zł

Mając na względzie niesporną okoliczność, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 2.265,52 złotych, należało uznać, iż w dalszym ciągu pozostaje zobowiązany do zapłaty z tego tytułu kwoty 4.890,24 złotych.

Na uwzględnienie zasługiwało również żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w związku ze zleceniem sporządzenia wyceny wartości naprawionego pojazdu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 lutego 2002 r., V CKN 908/00, Lex 54365 zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W ocenie sądu należało uznać, iż kwota 307,50 złotych za sporządzenie prywatnej opinii była stosunkowo niewielka, umożliwiła zaś powodowi właściwe określenie świadczenia należnego jemu z tytułu odszkodowania. Zauważyć również należy, że obliczony według rzeczoznawcy koszt naprawy pojazdu powoda odbiegał jedynie nieznacznie od wartości prac naprawczych wskazanych przez biegłego sądowego. Powyższe zaś pozwala na uznanie, że poniesienie tego wydatku pozostawało w związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowej kolizji drogowej, jako element kosztów usunięcia zaistniałej szkody.

Orzeczenie w przedmiocie roszczenia o zapłatę odsetek sąd oparł o treść przepisu art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na uwadze dyspozycję art. 817 § 1 k.c. stosownie do którego ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie strona powodowa zażądała odsetek od daty zgłoszenia roszczenia które miało miejsce – w zakresie należności głównej w dniu 30 grudnia 2014 roku, a w zakresie kosztów kosztorysu w dniu 23 września 2016 roku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów art. 98§1 i 2 k.p.c. przy zastosowaniu § 2 ust. pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.). Sąd ustalił, że powód wygrał sprawę i dlatego obciążył stronę pozwaną kosztami

procesu w całości. Na koszty poniesione przez powoda złożyła się kwota w wysokości 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 600 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczt opinii biegłego- łącznie 3.000 zł i taką kwotę sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt II wyroku.

Koszty opinii biegłego w niniejszej sprawie wyniosły 1.484,64 zł. Strony uiściły zaliczki w kwotach po 600 zł. Nieuiszczone koszty sądowe dały zatem kwotę 284,68 zł. Zgodnie z art. 113§ 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na powyższe sąd nakazał w pkt III sentencji pobrać od pozwanego kwotę 284,68 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając na uwadze poczynione powyżej rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulcka

S., dnia 12 lipca 2018 roku

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. postanowienie z dnia 18 czerwca 2018 roku prawomocne z dniem 26 czerwca 2018 roku – skierować do wykonania
3. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
4. akta przedłożyć z apelacją lub za 28 dni.

SSR Anna Dulcka